

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/10/2019
Identifikačné číslo spisu: 1011201779
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1011201779.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v spore žalobcu: Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond Bratislava, so sídlom Búdková 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, proti žalovanému: JUDr. Martina Mrázová, so sídlom kancelárie Šoltésovej 20, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Západoslvenské tehelne, štátny podnik v lik-vidácii, so sídlom Moyzesova 2, Pezinok, IČO: 00 015 326, o vylúčenie veci zo súpisu majetku konkurznej podstaty, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/2/2011-565 zo dňa 26. 03. 2019, v časti výroku II., ktorým žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cbi/2/2011-565 zo dňa 26. 03. 2019, v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 2Cbi/2/2011-565 zo dňa 26. 03. 2019, vo výroku I. uložil žalovanému ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu Západoslvenské tehelne, š. p., v likvidácii, Moyzesova 2, Pezinok, IČO: 00 012 326, povinnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, vedené Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, pre okres X. N., m. č. J. B. P., k. ú. J. B. P., ako parcely registra CKN:

- parc. č. XXXX/X, druh pozemku: ostatné plochy, o výmere 2186 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 532 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/X, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 295 m², v podiele 1/1, -
- parc. č. XXXX/X, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 225 m², v podiele 1/1, - parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 1339 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 865 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoría, o výmere 296 m², v podiele 1/1,

- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 483 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 498 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 487 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 494 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 60 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 161 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 219 m², v podiele 1/1,
a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Bratislave žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol (II. výrok rozsudku).

Vo vzťahu k trovám konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu (III. výrok rozsudku).

2. Rozhodol tak po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“, „NS SR“, najvyšší súd“) ako súd odvolací uznesením č. k. 4Obo/37/2015-539 zo dňa 28. 04. 2017 na odvolanie žalovaného postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p., v spojení s § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) zrušil predchádzajúci (v poradí druhý) rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 2Cbi/2/2011-511 zo dňa 04. 11. 2015 o zamietnutí žaloby a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd uložil prvoinštančnému súdu v ďalšom konaní vysporiadať sa so všetkými predloženými dôkazmi, vrátane kolaudačných rozhodnutí o povolení užívania stavieb, prípadne aj s návrhom žalobcu, aby sa súd v zmysle § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb. obrátil na ústredný správny orgán, pričom jeho úlohou bude zistiť charakter sporných nehnuteľností v čase účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. Za potrebné uložil vziať do úvahy charakter stavieb nachádzajúcich sa na sporných nehnuteľnostiach tak, aby súd mohol jednoznačne dospieť k záveru, či tieto nehnuteľnosti spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.

3. Označenému rozhodnutiu odvolacieho súdu predchádzalo uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 4Obo/95/2012-175 zo dňa 31. 07. 2013, ktorým najvyšší súd na odvolanie žalovanej postupom podľa § 221 ods. 1 písm. h/ v spojení s § 221 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 2Cbi/2/2011-148 zo dňa 18. 09. 2012 o vyhovení žalobe žalobcu v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní povinnosť doplniť dokazovanie so zameraním na zistenie skutočnosti, či nehnuteľnosti, ku ktorým nesporne vzniklo právo hospodárenia štátnemu podniku (neskôr úpadcovi) a sú predmetom vylučovacej žaloby, spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., a teda či Slovenskému pozemkovému fondu vzniklo v zmysle § 17 ods. 1., ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., právo správy predmetných nehnuteľností. Uviedol, že podstatný je charakter nehnuteľností v čase nadobudnutia účinnosti zákona, nie v čase uzavretia nájmovej zmluvy Slovenským pozemkovým fondom. Zdôraznil zároveň, že námietka žalobcu týkajúca sa zániku práva hospodárenia štátneho podniku k predmetným nehnuteľnostiam vo vlastníctve štátu podľa § 22 ods. 1 písm. f/ zákona č. 229/1991 Zb., nie je opodstatnená, pokiaľ z vykonaného dokazovania vyplynie, že predmetné nehnuteľnosti nemajú charakter uvedený v § 1 ods. 1 zákona.

4. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom vykonal dokazovanie listinami, ktoré sú obsahom spisu vedeného pod sp. zn. 2Cbi/2/2011, ako aj listinami na nariadenom pojednávaní, konanom dňa 26. 03. 2011. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na právny a skutkový stav evidencie zápisu nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu tak, ako vyplýva z LV č. XXXX, k. ú. J. B. P., v nadväznosti na čo súd prvej inštancie zistil, že na predmetných nehnuteľnostiach je zapísané právo stavby, okrem nehnuteľností vedených pod parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X (správne malo znieť č. XXXX/X) a parc. č. XXXX.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukázaním na § 1 ods. 3 zákona č. 53/1966 Zb., o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní, § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 88/1988 Zb. o štátnom podniku, § 6 ods. 1, ods. 3

zákona č. 111/1990 Zb., o štátnom podniku, § 1 ods. 1 písm. a/ až d/, ods. 2, § 17 ods. 1 písm. a/ body 1. až 6., písm. b/, ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb., o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, čl. 15 ods. 1, ods. 2 C. s. p., a § 191 C. s. p.

6. Súd z predložených dokladov na základe vykonaného dokazovania zistil, že predmetom sporu je vylúčenie nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu Západoslovenské tehelne, š. p., v likvidácii, Pezinok. Na základe výpisu z pozemkových kníh, pozemnoknižnej vložky č. 67 bolo zapísané vlastníctvo predmetných nehnuteľností v prospech Západoslovenské tehelne, národný podnik v Pezinku a to v celosti, podľa vyhlášky Ministerstva priemyslu zo dňa 27. 12. 1945 a 07. 03. 1946 a § 17 ods. 1 Dekréту prezidenta republiky č. 100/1945 Sb. Uznesením Obvodného súdu Bratislava I zo dňa 30. 12. 1988, č. Pn35 bol národný podnik Západoslovenské tehelne, n. p., Pezinok zrušený ku dňu 31. 12. 1988. Majetková podstata, práva a povinnosti zo záväzkov zrušenej štátnej hospodárskej organizácie súvisiacej s doterajšou hospodárskou činnosťou, prešli od 01. 01. 1989 na Západoslovenské tehelne, š. p., so sídlom v Pezinku. Na žiadosť žalobcu zo dňa 17. 12. 1992 správa katastra vykonala zápis predmetných nehnuteľností na žalobcu.

7. Súd sa ako prejudiciálnou otázkou zaoberal otázkou vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Žalobca svoje vlastnícke právo odvodzuje zo zápisu vykonaného správou katastra na LV č. XXXX v súlade so zákonom č. 229/1991 Zb. Žalovaný odvodzuje vlastníctvo úpadcu k predmetu sporu z výmeru Povereníctva stavebníctva zo dňa 06. 10. 1954 a zo zápisu v pozemnoknižnej vložke (ďalej len „PK“) č. 67 a 1900 pre k. ú. J. B. P. Na základe výmeru Povereníctva stavebníctva v Bratislave, sa týkalo znárodnenie majetku patriaceho Akciovým tehelňiam a chemickým podnikom, závod Devínska Nová Ves. Predmetom znárodnenia boli aj sporné nehnuteľnosti. Na základe vyhlášky ministerstva priemyslu zo dňa 27. 12. 1954, zverejnenej v úradnom liste č. 273/15 zo dňa 26. 01. 1946 a podľa vyhlášky ministerstva priemyslu zo dňa 07. 03. 1946, zverejnenej pod č. 35/1126 Úradného vestníka zo dňa 14. 05. 1946, ako aj na základe § 17 ods. 1 Dekrétu prezidenta republiky č. 100/1945 Sb., došlo k vkladu vlastníckeho práva v prospech Slovenských tehelní, n.p., Pezinok. Na základe uznesenia Obvodného súdu Bratislava I s účinnosťou od 01. 01. 1989 prešli všetky práva a majetková podstata Západoslovenské tehelne, n. p., Pezinok na Západoslovenské tehelne š. p., Pezinok. Súd mal za preukázané zo zápisu v PK vložke č. 67 a 1900, k. ú. J. B. P., vlastníctvo sporných nehnuteľností v prospech Západoslovenské tehelne š. p. Časť nehnuteľností je na výpise z LV č. XXXX evidovaná s kódom využitia 37, 18; ide o pozemky, na ktorých sú skaly, svahy, roklíny, výmole, vysoké medze s krovím a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok a dvor. Vo vzťahu k pozemkom, ku ktorým súd zistil túto klasifikáciu, nie je zapísaný právny vzťah k žiadnej stavbe.

8. Na takto zistenom skutkovom základe súd prvej inštancie zistil, že na pozemkoch parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, nie sú zapísané žiadne stavby, ktoré by boli evidované na predmetných pozemkoch. Súd poukázal na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 4Obo/95/2012-175 zo dňa 31. 07. 2013 v časti, v ktorej odvolací súd uviedol, že „z ust. zákona č. 229/1991 Zb.“ vyplýva, že pozemkový fond spravuje pozemky vo vlastníctve štátu, ktoré tvoria poľnohospodársky alebo lesný pôdny fond a zastavané pozemky len v prípade, ak sa na nich nachádzajú budovy a stavby definované v ust. § 1 ods. 1 písm. b/, písm. c/ zákona č. 229/1991 Zb. Dôvodom zrušenia vydaného rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 18. 09. 2012 v konaní 2Cbi/2/2012 bola skutočnosť, že konajúci súd podľa záverov odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, nechal do úvahy skutočnosť, že v katastri nehnuteľností sú predmetné pozemky evidované s kódom využitia pozemkov 37 a 18, čo znamená, že ide o pozemky, na ktorých sú skaly, svahy, roklíny, výmole, vysoké medze s krovím, kamením a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok a dvor. Súd prejednávajúci predmet sporu (žaloby) je viazaný právnym názorom súdu vyjadreným v odôvodnení už uvedeného uznesenia NS SR. S poukazom na tieto závery, ako aj listiny, ktoré sú založené v spise vedenom pod sp. zn. 2Cbi/2/2011, súd ustálil, že žalobca preukázal, že na parcelách

- parc. č. XXXX/X, druh pozemku: ostatné plochy, o výmere 2186 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 532 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/X, druh pozemku: zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 295 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/X, druh pozemku: zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 225 m², v podiele 1/1,

- parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 1339 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 865 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 296 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 483 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 498 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 487 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 494 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 60 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 161 m², v podiele 1/1,
- parc. č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, o výmere 219 m², v podiele 1/1,
sú evidované zapísané stavby, ktoré preukazujú právny vzťah k predmetným pozemkom, preto súd vyhovel v tejto časti žalobe o vylúčenie veci zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu (žalovaného). Vo vzťahu k parcelám registra CKN, vedeným na LV č. XXXX pre kat. úz. J. B. P., obec X. - J. B. P., okres X. N., a to parc. č. XXXX/X, o výmere 68 761 m², zastavaná plocha a nádvorie, ako aj vo vzťahu k parc. č. XXXX/X o výmere 1255 m², ostatná plocha, súd dospel k záveru, že predmetné pozemky sú evidované s kódom využitia 18 a 37 a že na týchto parcelách nie je zapísaný žiaden právny vzťah k stavbe. Predmetné skutočnosti neboli zo strany žalobcu vyvrátené. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z výpisu z katastra nehnuteľností a údajov v ňom uvedených, ktoré považuje za právne záväzné, zodpovedajúce a preukazujúce skutkový stav veci. V konaní žiadna z procesných strán nevyvrátila skutočnosti, ktoré sú evidované na dotknutom liste vlastníctva, preto súd z týchto údajov vychádzal, považoval ich za právne záväzné a vo vzťahu k posúdeniu predmetu sporu za preukázané. S poukazom na tieto zistenia a závery, súd žalobu v tejto časti zamietol.

9. Súd pri rozhodovaní vychádzal aj z uznesenia Najvyššieho súdu NS SR č. k. 40/130/37/2015 zo dňa 28. 04. 2017, ktorým najvyšší súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 2Cbi/2/2011-511 zo dňa 04. 11. 2015 a uložil mu, aby sa v konaní vysporiadal so všetkými predloženými dôkazmi, teda aj s kolaudačnými rozhodnutiami a rozhodnutiami o povolení užívania stavieb. Súd nižšej inštancie zaviazal, aby vzal do úvahy charakter stavieb nachádzajúcich sa na sporných nehnuteľnostiach, aby mohol jednoznačne dospieť k záveru, či tieto nehnuteľnosti spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.. Konajúci súd sa preto zaoberal vyššie uvedenými skutočnosťami, ktoré vyplývali z bodu 20. odôvodnenia predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu a z vykonaného dokazovania zistil, že na pozemkoch, ktoré sú uvedené v petite rozsudku, sú registrované práva k stavbám, preto predmetné pozemky vylúčil z konkurznej podstaty žalovaného. V ostatnej časti nezistil registráciu/zápis stavieb, a to na pozemkoch parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X, na ktorých na dotknutom LV č. XXXX pre kat. úz. J. B. P., obec X. - J. B. P., okres X. N., nie je zapísaný žiaden právny vzťah k stavbe, ktorá by bola evidovaná na dotknutých parcelách/pozemkoch, ako je uvedené v prípade ostatných pozemkov, ktoré súd vylúčil z podstaty žalovaného. Nakoľko išlo o otázku právneho posúdenia veci, pre účely ustálenia týchto skutkových a právnych záverov súd vychádzal v rámci dokazovania z listín tak, ako sú založené v spise 2Cbi/2/2011. Vychádzal predovšetkým zo zápisu údajov evidovaných na LV č. XXXX, vedenom pre kat. úz. J. B. P., ku dňu vydania rozsudku. Pre súd sú podstatné skutkové a právne skutočnosti, ktoré má za preukázané, alebo ktoré vyplývajú z listín, a to ku dňu vydania rozsudku vo veci samej. Na takto zistenom skutkovom základe, súd s poukazom na doterajšie dokazovanie rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku (bod 1. tohto odôvodnenia).

10. Súd prvej inštancie na margo uvedeného zdôraznil podstatu dôkazného bremena a následky jeho neunesenia a uviedol, že žalobca uniesol dôkazné bremeno v tej časti svojho žalobného nároku, ako vyplýva z výroku rozsudku. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby uviedol, že žalobca nepreukázal a nedoložil žiadne relevantné právne dôkazy, ktoré by zakladali vyhovieň jeho nároku uplatneného žalobou, aj vo vzťahu k parcelám registra CKN zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. J. B. P. ako parc. č. XXXX/X, o výmere 68 761 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, ako aj parc. č. XXXX/X o výmere 1255 m², druh pozemku: ostatná plocha, kde nie sú zapísané žiadne právne vzťahy k stavbe, ktorá by sa nachádzala na predmetných pozemkoch, ako aj na základe tej skutočnosti, že predmetné pozemky sú registrované so spôsobom využitia kód 18 a 37, čo predstavuje dvor, alebo parcelu, na ktorej sú skaly,

svahy, rokliny, alebo výmole, vysoké medze z krovín, alebo kamenín, resp. iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok. Súd uviedol, že pokiaľ sa nepreukáže opak, je viazaný skutočnosťami, ktoré vyplývajú z výpisu z LV č. XXXX pre kat. úz. J. B. P., pričom žiadna zo strán sporu uvedené skutočnosti v konaní nenamietala. Žalobca v tejto časti žaloby neunesol dôkazné bremeno tvrdených skutočností, naopak žalovaný preukázal dôvody, ktoré zakladajú oprávnenosť a dôvodnosť zápisu predmetných nehnuteľností do konkurznej podstaty žalovaného. V neprospech žalobcu svedčí aj listina založená na č. l. 267, z ktorého obsahu vyplýva, že žalobca síce predložil kópie výpisov a evidenčných listov z rokov 1999, 2001, avšak evidenčný list z roku 1991 (rozhodné obdobie pre posúdenie žalobného nároku, nakoľko žalobca odvodzuje svoje práva od zákona č. 229/1991 Zb.) súdu nepredložil, nakoľko sa tento evidenčný list údajne nezachoval. Žalobca tak nepreukázal, že ku dňu účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. existoval právny vzťah titulom evidenčného listu z roku 1991, ktorým by vedel potvrdiť, že na pozemkoch sú postavené hospodárske budovy, ktoré mali byť v nepretržitom užívaní žalobcu k rozhodnému obdobiu roku 1991. V tejto časti preto žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdených skutočností. Naopak, žalovaná v konaní preukázala právny titul oprávňujúci a zakladajúci dôvodnosť jej postupu vo vzťahu k parcelám, ktoré nadobudol žalovaný. Žalovaný vychádzal pri svojich tvrdeniach nielen z listín, ktoré sú obsahom spisu, ktorými preukazoval nadobudnutie predmetných nehnuteľností žalovaným, ako oprávnený právny titul, od ktorého odvodzoval dôvodnosť zápisu predmetu sporu do súpisu podstaty úpadcu (žalovaného), ale vychádzal aj z rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými je súd nižšej inštancie viazaný. Poukazujúc na obsah spisu a listiny, ktoré súd prvej inštancie považoval za potrebné vykonať v rámci dokazovania, a to najmä listinou - LV č. XXXX pre kat. úz. J.B. B. P., obec X. - J. B. P., okres X. N., súd konštatoval, že zistil skutkové a právne závery, ktoré odôvodňujú dôvodnosť vydaného rozsudku.

11. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2, § 263 ods. 1 C. s. p., tak, že nárok na náhradu trov konania nemá žiadna zo strán sporu, nakoľko si ju ani jedna neuplatnila.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v časti výroku II., ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca (ďalej tiež ako „odvolateľ“) tvrdiac, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej že súd prvej inštancie nevykonan navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Žalobca v odvolaní namietol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku nevyjadril k podstatným dôkazom týkajúcim sa stavieb a ich charakteristiky (kolaudačné rozhodnutia a rozhodnutia o povolení užívania stavieb) pochádzajúcich spreď roku 1991, v ktorých bolo jednoznačne uvedené, že kolaudované stavby sa nachádzajú v hospodárskom dvore Devínska Nová Ves, ako aj stanovisko Družstva podielnikov Devín zo dňa 11. 04. 2014, ktoré písomne potvrdilo, že nehnuteľnosti užíva nepretržite od roku 1951 až po súčasnosť a na nehnuteľnostiach vybuďovalo už v roku 1951 svojpomocne ošipáreň, kurín, kukuričnú sušiareň a maštal pre 100 kráv na pozemkoch súčasného hospodárskeho dvora, a tieto dôkazy súd v rozsudku ani nespomenul. Rovnako bez odôvodnenia ostal návrh na výsluch svedka N.. H. X., ktorý bol predsedom družstva v rozhodnom období roku 1991. Súd v odôvodnení neuviedol ani to, z akého dôvodu nepostupoval podľa § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb., a neobrátil sa na ústredný orgán štátnej správy, napriek tomu, že podľa názoru odvolacieho súdu, ktorým bol prvoinštančný súd viazaný, mal takýto postup zvážiť.

14. Poukázaním na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“ alebo „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 265/05, žalobca súdu prvej inštancie vytkol arbitrárnosť jeho rozhodnutia. Uviedol, že súd sa opäť nezaoberal tým, či v čase účinnosti zákona č. 229/1991 Zb., t. j. 24. 06. 1991 boli sporné nehnuteľnosti tými nehnuteľnosťami, na ktoré sa vzťahovala charakteristika § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., ale skúmal spôsob využitia pozemku z listu vlastníctva ku dňu vydania

rozsudku. Tvrdí, že súd za jediný preukázateľný dôkaz, ktorý mal vplyv na celkové rozhodnutie vo veci samej, bral list vlastníctva ku dňu vydania rozsudku, a to dokonca len údaj o tom, či sa na pozemku nachádza stavba (bez akejkolvek jej špecifikácie) a údaj o spôsobe využitia pozemku podľa kódu využitia. V dôsledku uvedeného sa súd už druhýkrát odklonil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie mal doplniť dokazovanie so zameraním na zistenie, či predmetné nehnuteľnosti spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., pričom podstatný je charakter nehnuteľností v čase nadobudnutia účinnosti zákona. Žalobca uviedol, že za podstatné dôkazy pre rozhodnutie vo veci samej považuje dôkazy týkajúce sa stavieb postavených na nehnuteľnostiach, preukazujúce poľnohospodársky charakter nehnuteľností podľa § 1 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 229/1991 Zb., ako aj stanovisko Družstva podielnikov Devín zo dňa 11. 04. 2014.

15. Žalobca poukázaním na § 226 O. s. p., § 391 ods. 2 C. s. p., rozhodnutie sp. zn. PL. ÚS 36/95, komentár k C. s. p., (Števec M, Ficová, S. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016 1309 str.), namietol, že nerešpektovaním právneho názoru odvolacieho súdu došlo opakovane k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Tvrdí, že súd opakovane pochybil aj pri prejudiciálnej otázke vlastníckeho práva, keď konštatoval, že Západoslovenské tehelne, š. p., sú vlastníkom nehnuteľností. S týmto záverom sa žalobca nestotožňuje, pretože Západoslovenské tehelne, š. p., nie sú a nikdy vlastníkom nehnuteľností neboli, nakoľko v socialistickom zriadení a aj z platného zákona o štátnom podniku vyplýva, že vlastníkom majetku, ku ktorému majú štátne podniky právo hospodárenia, je štát. K rovnakému právnomu záveru dospel aj odvolací súd.

16. K právnym záverom súdu, podľa ktorého žalobca neunesol dôkazné bremeno z dôvodu, že nepreukázal iný spôsob využitia pozemku ako ten, ktorý je evidovaný na liste vlastníctva pod kódom 18 a 37, žalobca uviedol, že tento záver súdu je právne irelevantný a tvrdenie, že súd bol viazaný názorom odvolacieho súdu, aby pre účely rozhodnutia bol smerodajný kód využitia pozemku, z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva.

V uznesení č. k. 4Oob/95/2012-175 zo dňa 31. 07. 2013 najvyšší súd uviedol, aby súd prvej inštancie skúmal charakter nehnuteľností a stavieb na nich, nie aby súd bral za smerodajné pre rozhodnutie kód využitia pozemku. Žalobca poukázal na § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z., o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 162/1995 Z. z.“), z ktorého vyplýva, že medzi hodnoverné a záväzné údaje katastra nehnuteľností nepatria a nikdy nepatrili informácie o spôsobe využitia pozemku.

17. Vo vzťahu k dôvodu neunesenia dôkazného bremena uvedenému súdom, spočívajúcim v tom, že žalobca nepredložil súdu evidenčný list z roku 1991, žalobca uviedol, že evidenčné listy boli zrušené novelou vyhlášky k 01. 01. 2005 a práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností, sú od tejto doby evidované iba na príslušnom liste vlastníctva. List vlastníctva č. XXXX pre k.ú. J. B. P. súdu predložený bol. K záveru súdu prvej inštancie o tom, že žalovaná preukázala dôvodnosť svojho postupu, ktorým zapísala sporné nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, žalobca uviedol, že v rámci celého súdneho konania neboli súdu predložené žiadne relevantné dôkazy, ktoré by odôvodňovali tvrdenie, že nehnuteľnosti boli užívané úpadcom štátnym podnikom Západoslovenské tehelne, š. p., a to ani pred 24. júnom 1991, ani po tomto dátume. Naopak, žalobca predložil súdu dostatočné množstvo dôkazov (list vlastníctva č. XXXX v k. ú. J. B. P. vedený v prospech Slovenskej republiky v správe SPF, ortofotomapa s vyznačenými parcelami z programu GIS SPF, nájomná zmluva uzatvorená medzi SPF a Družstvom podielnikov Devín podľa 2. časti zákona č. 504/2003 Z. z., evidenčné listy, listy vlastníctva k stavbám, kolaudačné rozhodnutia a rozhodnutia o povolení užívania stavieb, zápisnice o odovzdaní a prevzatí stavieb, publikácia „20 rokov JRD v Devínskej Novej Vsi - okres Bratislava-vidiek“, stanovisko Družstva podielnikov Devín, atď.) vrátane návrhov, ktoré neboli vykonané, a ktoré preukazujú, že sporné nehnuteľnosti sú súčasťou areálu hospodárskeho dvora, ktorý v rozhodnom období slúžil poľnohospodárskej výrobe, a teda je v zákonnej správe žalobcu podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b/ a c/ v spojení s § 17 zákona č. 229/1991 Zb. Žalobca súdu vytkol, že v odôvodnení rozsudku sa k týmto predloženým dôkazom žiadnym spôsobom nevyjadril a nevyjadril sa ani k jeho tvrdeniam. Zároveň súd nevyvetlil, prečo navrhované dôkazy nevykonal. Z odôvodnenia

rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe akej právnej argumentácie súd rozhodol.

Žalobca súdu ďalej vytkol, že v odôvodnení rozsudku použil ustanovenie § 1 ods. 3 zákona č. 53/1966 Zb., o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, ktoré sa na predmetné nehnuteľnosti nevzťahuje, pretože žalobca svoju správu k sporným nehnuteľnostiam odvodzuje od § 1 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 229/1991 Zb. Súdu tiež vytkol, že sa nevyjadril k ustanoveniu § 22 ods. 1 písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb.

18. Žalobca tvrdí, že nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku v rozpore so zákonom došlo k znemožneniu realizácie jeho procesného práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, v dôsledku čoho mu bola ako účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odňatá možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozsudku v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 243/07, I. ÚS 109/09-29, II. ÚS 122/09-56 a I. ÚS 226/03, rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 139/2011, 6 Sžo 65/2008, komentár k O. s. p., (J. Krajčo a kol.: Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár, 1996, str. 585), ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-13; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) a Komisie (napr. stanovisko vo veci E. R. T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91m). Žalobca tvrdí, že rozsudkom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

19. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca odvolaciu súdu navrhol, aby zmenil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 2Cbi/2/2011-565 zo dňa 26. 03. 2019 vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, a to tak, že správca konkurznej podstaty úpadcu Západoslvenské tehelne, š. p., v likvidácii, so sídlom v Pezinku, Moyzesova 2, IČO: 00 015 326, je povinný vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor pre okres X. N., obec X. - m. č. J. B. P., katastrálne územie J. B. P., ako parcely registra „C“ KN, a to parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 68 761 m² v podiele 1/1, a parc. č. XXXX/X - ostatné plochy o výmere 1255 m² v podiele 1/1, alternatívne, aby odvolací súd vydal uznesenie, ktorým označený rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

20. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná písomným podaním zo dňa 18. 06. 2019 (č. l. 584 až 587), v ktorom navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, tvrdiac, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, vecne správne zistil skutkový stav a riadil sa závermi a právnymi názormi vyjadrenými v uzneseniach Najvyššieho súdu SR č. k. 4Obo/95/2012-175 zo dňa 31. 07. 2013, ako aj č. k. 4Obo/37/2015-539 zo dňa 28. 04. 2017. Trovy odvolacieho konania si žalovaná neuplatnila.

21. K vyjadreniu žalovanej z 18.06.2019, sa vyjadril žalobca písomným podaním zo dňa 01. 07. 2019 (č. l. 595 - 596), v ktorom zotrval na svojich odvolacích námietkach a návrhu, aby sporné nehnuteľnosti boli vylúčené z konkurznej podstaty úpadcu, keď v konaní bolo preukázané, že tieto sú takými nehnuteľnosťami, ktoré spadajú pod zákonnú správu SPF podľa § 1 ods. 1 zákona č. 292/1991 Zb., pretože v rozhodnom období boli súčasťou poľnohospodárskeho dvora a slúžili poľnohospodárskej výrobe.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 379 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nebol vo veci daný ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru,

že podané odvolanie nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p., ako vecne správny potvrdil.

23. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými, stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.), reagujúc na odvolacie námietky žalobcu, uvádza nasledovné:

24. Predmetom konania je vylúčenie sporných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu Západoslvenské tehelne, š. p. v likvidácii, IČO: 00 015 326. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 2Cbi/2/2011-148 zo dňa 18. 09. 2012 žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu a správncovi konkurznej podstaty úpadcu, ako žalovanému, uložil povinnosť sporné nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu vylúčiť, konštatujúc, že ich charakterom je poľnohospodárska a živočíšna výroba, tieto sú od roku 1995 prenajaté na poľnohospodárske využitie Družstvu podielnikov Devín, z ktorého dôvodu spadajú pod ustanovenie § 1 a § 17 zákona č. 229/1991 Zb., a preto v roku 1992 bol žalobca zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX ako vlastník týchto nehnuteľností. Na odvolanie žalovaného, odvolací súd uznesením č. k. 4Obo/95/2012-175 zo dňa 31. 07. 2013, napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu s tým, že úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní doplniť dokazovanie o zistenie skutočností, či predmetné nehnuteľnosti, ku ktorým nesporne vzniklo právo hospodárenia štátnemu podniku (neskôr úpadcovi) a sú predmetom vylučovacej žaloby, spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., a teda či žalobcovi vzniklo právo správy predmetných nehnuteľností podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 229/1991 Zb. Súd prvej inštancie po doplnení dokazovania, v poradí druhým rozsudkom č. k. 2Cbi/2/2011-511 zo dňa 04. 11. 2015 žalobu zamietol s odôvodnením, že sporné nehnuteľnosti boli v rozhodnom čase využívané na tehliarsku výrobu a fakt, že boli prenajaté Družstvu podielnikov Devín, neznamená, že ide o nehnuteľnosti, ktoré sú v správe žalobcu. Na ďalšie odvolanie, tentokrát žalobcu, opäť rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 4Obo/37/2015-539 zo dňa 28. 04. 2017, ktorým rozsudok prvoinštančného súdu opäť zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že síce dokazovanie doplnil, avšak do spisu boli predložené aj dôkazy týkajúce sa využívania sporných nehnuteľností pred rokom 1991, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 291/1991 Zb. (kolaudačné rozhodnutia a rozhodnutia o povolení užívania stavieb), z obsahu rozsudku však nemožno zistiť, ako sa s nimi súd vysporiadal, nakoľko ich v odôvodnení nehodnotí a vôbec ani neuvádza. Odvolací súd preto uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní vysporiadať sa s týmito dôkazmi a prípadne aj s návrhom žalobcu, aby sa v zmysle § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb. obrátil na ústredný správny orgán, pričom jeho úlohou bude zistiť charakter sporných nehnuteľností v čase účinnosti zákona č. 229/1991 Zb., ako aj vziať do úvahy charakter stavieb nachádzajúcich sa na sporných nehnuteľnostiach, aby mohol jednoznačne dospieť k záveru, či tieto spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. Súd prvej inštancie, v poradí tretím rozsudkom č. k. 2Cbi/2/2011-565 zo dňa 26. 03. 2019 žalobe žalobcu opäť vyhovel a žalovaným uložil sporné nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu vylúčiť, okrem nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX vedenom pre kat. úz. J. B. P., obec X. - J. B. P., okres X. N., a to pozemku parc. č. XXXX/X o výmere 68 761 m², zastavaná plocha a nádvorie a parc. č. XXXX/X o výmere 1255 m², ostatná plocha s odôvodnením, že na týchto parcelách nie je zapísaný žiaden právny vzťah k stavbe, ktorá by bola evidovaná na dotknutých parcelách/ pozemkoch, ako je to uvedené v prípade ostatných pozemkov, ktoré súd z konkurznej podstaty žalovaného vylúčil.

25. Žalobca vytkol prvoinštančnému súdu, že sa opakovane odklonil od právneho názoru odvolacieho súdu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie mal doplniť dokazovanie so zameraním na zistenie, či predmetné nehnuteľnosti spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 291/1991 Zb., pričom podstatný je charakter nehnuteľností v čase nadobudnutia účinnosti zákona. Žalobca sa nestotožnil s vyriešením otázky vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam ako prejudiciálnej otázky, keď súd prvej inštancie konštatoval vlastníctvo predmetných nehnuteľností v

prospech Západoslovenských tehelní š. p. Súd prvej inštanície vytkol nedostatočné odôvodnenie jeho rozsudku, majúce za následok odňatie jeho možnosti náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozsudku v rámci využitia prípadných opravných prostriedkov, a teda odňatie možnosti konať pred súdom.

26. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

27. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 1 C. s. p. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť.

28. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 1 C. s. p., spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania (strany sporu) a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností sporových strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že súd prvého stupňa neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobcu na vylúčenie sporných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, ohľadne ktorého nároku bol žalobca úspešný, okrem dvoch nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX a bližšie označených v bode 24. tohto rozsudku.

30. Odvolací súd zo spisu tiež zistil, že sporné nehnuteľnosti boli využívané na tehliarsku výrobu podnikom Akciové tehelne a chemické podniky, účastinnej spoločnosti v Hodoníne, závod v Devínskej Novej Vsi. Podľa výmeru Povereníctva stavebníctva v Bratislave zo dňa 06. 10. 1954 (č. l. 35 - 36), bol podnik Akciové tehelne a chemické podniky, úč. spol. v Hodoníne, znárodnený. Podľa vyhlášky ministra priemyslu zo dňa 27. 12. 1945, uverejnenej v Úradnom liste č. 273/15 zo dňa 26. 01. 1946 a podľa vyhlášky ministra priemyslu zo dňa 07. 03. 1946, uverejnenej pod č. 35/1126 Úradného vestníka zo dňa 14. 05. 1946, ako aj na základe § 17 ods. 1 dekrétu prezidenta republiky č. 100/1945 Sb., došlo k vkladu majetkovej podstaty menovaného podniku v rozsahu znárodnenia, do Slovenských tehelní, národný podnik Pezinok. Následne, na základe uznesenia Obvodného súdu Bratislava I zo dňa 30. 12. 1988 (č. l. 37), bola dňom 31. 12. 1988 zrušená štátna hospodárska organizácia Západoslovenské tehelne, národný podnik, Pezinok, pričom majetková podstata, práva a povinnosti zo záväzkov zrušenej organizácie, prešli s účinnosťou od 01. 01. 1989 na Západoslovenské tehelne, štátny podnik, Pezinok (úpadca).

30. Podľa § 1 ods. 1 v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., do správy Slovenského pozemkového fondu patria nehnuteľnosti:

a/ pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj pôda, ktorá tvorí lesný pôdny fond,

b/ obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti,

včítane zastavaných pozemkov,

c/ obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov,

d/ iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20 citovaného zákona.

31. Podľa § 7 písm. b/ zákona č. 162/1995 Z. z., kataster obsahuje tieto údaje: parcelné čísla, údaje o parcelách registra „C“ evidovaných na katastrálnej mape, údaje o parcelách registra „E“ evidovaných na mape určeného operátu, druhy a výmery pozemkov, súpisné čísla stavieb, údaje o príslušnosti pozemkov k zastavanému územiu obce, údaje o druhoch chránených nehnuteľností, o cene nehnuteľnosti a údaje o využívaní nehnuteľností, vybrané údaje na začlenenie pozemkov do poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo do lesného pôdneho fondu, údaje o bonitovaných pôdnoekologických jednotkách, vybrané údaje na tvorbu a ochranu životného prostredia a vybrané údaje pre iné informačné systémy o nehnuteľnostiach.

32. Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z., údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

33. Z výpisu LV č. XXXX, vedeného pre okres X. N., obec X. J. B. P., kat. úz. J. B. P. je zrejmé, že pozemky prac. č. XXXX/X o výmere 68 761 m², zastavaná plocha a nádvorie a parc. č. XXXX/X o výmere 1255 m², ostatná plocha, sú evidované so spôsobom využívania pozemku 18 - pozemok, na ktorom je dvor, resp. 37 - pozemok, na ktorom sú skaly, svahy, rokliny, výmole, vysoké medze s krovím alebo kamením a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok.

34. V označenom výpise z listu vlastníctva je zrejmý charakter využívania predmetných pozemkov (parc. č. XXXX/X a č. XXXXX), pričom túto skutočnosť, teda že na označených pozemkoch nie sú v katastri nehnuteľností evidované žiadne stavby, ani budovy (ako podmienka toho, aby takéto pozemky vo vlastníctve štátu - na ktorých sa nachádzajú stavby alebo budovy definované v § 1 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 229/1991 Zb., spravoval pozemkový fond), nenamietla v konaní ani jedna zo sporových strán.

35. Odvolací súd tak po preskúmaní veci má za to, že súd prvej inštancie dal jasnú odpoveď na otázku týkajúcu sa charakteru sporných nehnuteľností v nadväznosti na právo správy týchto nehnuteľností Slovenským pozemkovým fondom. Keďže sa na predmetných pozemkoch stavby nenachádzajú, tieto v správe pozemkového fondu, s poukazom na § 17 ods. 1, v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 291/1991 Zb., byť nemôžu.

36. Odvolací súd sa stotožnil s dostatočným odôvodnením súdu prvej inštancie aj v časti týkajúcej sa neunesenia dôkazného bremena žalobcu ohľadne tvrdenia o tom, že k rozhodnému obdobiu - roku 1991 (účinnosti zákona č. 229/1991 Zb.) boli na sporných pozemkoch postavené hospodárske budovy, ktoré mali byť v nepretržitom užívaní žalobcu. Toto svoje tvrdenie žalobca preukázať nevedel, nakoľko sa nezachoval evidenčný list z roku 1991, čím sa žalobca dostal do dôkaznej núdze.

37. Za nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu, ktorou súdu prvej inštancie vytkol, že nepostupoval podľa § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb., a neobrátil sa na ústredný orgán štátnej správy, napriek tomu, že podľa názoru odvolacieho súdu, ktorým bol prvoinštančný súd viazaný, mal takýto postup zvážiť.

38. Podľa § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb., pri pochybnostiach o tom, či ide o nehnuteľnosti, na ktoré sa vzťahuje tento zákon, rozhodujú príslušné ústredné orgány štátnej správy republiky.

39. Odvolací súd vo vzťahu k uvedenej námietke zdôrazňuje, že odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení (č. k. 4Obo/37/2015-539 zo dňa 28. 04. 2017), uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní vysporiadať sa so všetkými predloženými dôkazmi,prípadne aj

s návrhom žalobcu, aby sa v zmysle § 17 ods. 5 zákona č. 229/1991 Zb. obrátil na ústredný správny orgán...“, a teda nešlo o taxatívne uloženie povinnosť, ale o doporučenie a aj samotný žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie „...mal takýto postup zväžiť.“

40. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p., súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Citované ustanovenie je vyjadrením nezávislého rozhodovania súdu o tom, ktoré dôkazy vykoná. Preto nevykonanie účastníkom navrhnutých dôkazov nemožno kvalifikovať ani ako odňatie práva konať pred súdom. O takýto stav by išlo vtedy, ak by súd svojím procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnuť vykonanie dôkazov, čo sa však v predmetnom prípade nestalo. Pokiaľ súd na procesné úkony účastníka konania (sporovej strany) reaguje primeraným, zrozumiteľným spôsobom, v súlade s platným procesným poriadkom a nevykonanie dôkazov odôvodní ústavne akceptovateľným spôsobom, nemožno jeho postup spočívajúci v nevykonaní navrhovaných dôkazov hodnotiť ako znemožnenie sporovej strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a teda ani ako porušenie práv na spravodlivý proces v zmysle § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

41. Po oboznámení sa s vecou súvisiacim spisom je odvolací súd toho názoru, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo.

Pokiaľ dôkaz nevykonali (evidenčný list z roku 1991, resp. dopyt na ústredný správny orgán), tak uvedené bolo spôsobené objektívnou neexistenciou dôkazu (evidenčný list z roku 1991 sa nezachoval), resp. dopyt na ústredný správny orgán nebol vykonaný vzhľadom na dostatok iných dôkazov, ktorými mal súd nepochybné preukázaný skutkový stav veci, z ktorého mohol náležite vyvodiť svoj právny záver. Odvolací súd dopĺňa, že skutkové zistenia prvoinštančného súdu nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov sporových strán alebo ktoré vyšli najavo inak, nie je logický rozpor a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. C. s. p.

42. Napokon k námietke žalobcu, spočívajúcej v tvrdení, že súd prvej inštancie sa odklonil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR o nutnosti doplnenia dokazovania

so zameraním na zistenie, či predmetné nehnuteľnosti spĺňajú charakter nehnuteľností definovaných v § 1 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., odvolací súd uvádza, že najvyšší súd svojím uznesením č. k. 4Obo/37/2015-539 zo dňa 28. 04. 2017) zrušil predchádzajúci, odvolaním napadnutý prvoinštančný rozsudok pre jeho nepreskúmateľnosť, nakoľko z neho nevyplývalo, ako sa s dôkazmi predloženými žalobcom, vysporiadal, nakoľko tieto vo svojom rozsudku ani neuviedol. Uložil preto súdu prvej inštancie, aby sa v ďalšom konaní, zaoberal všetkými predloženými dôkazmi a svoje rozhodnutie dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Právny názor, záväzný pre súd nižšej inštancie, nevyslovil.

43. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil, súčasne odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu veci, odvolací súd odvolacie dôvody žalobcu uplatnené v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ C. s. p., vyhodnotil za nedôvodné a napadnutý rozsudok, stotožňujúc sa s jeho správnosťou, v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil ako vecne správny.

44. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní bol úspešnou stranou v spore žalovaný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 ods. 1 C. s. p., prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v

akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha [dovolací návrh (§ 428 C. s. p.)].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).